

Sygn. akt II KO 10/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K. C.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 27 lutego 2020 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania, zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt II K (...), skazujący K. C. za przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Skazany, pismem z dnia 17 stycznia 2020 r., złożył wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu i wznowienie postępowania w ww. sprawie, podnosząc, że „zaszły istotne fakty” i że „zostaną ujawnieni nowi świadkowie”. Na poparcie swoich twierdzeń wskazał na osoby:

- K. L. , która – jego zdaniem – dysponuje wiedzą o całym zdarzeniu,
- T. Ł. , który ma dysponować fotografiami ze zdarzenia;
- J. Z. , która miała być obecna w czasie zajścia (przy czym wnioskodawca w następnym zdaniu wskazuje na inne imię świadka – A. Z.).

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu i z tego względu podlegał oddaleniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k., co czyniło bezprzedmiotowym kwestię wyznaczenia wnioskodawcy obrońcę z urzędu.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Jak wskazuje się w orzecznictwie, podstawa do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. A k.p.k. – określana jako *propter nova* – aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zgłaszane we wniosku o wznowienie nowe fakty lub dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazują, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego. Ciężar dowiedzenia tych okoliczności spoczywa na tym, kto wnosi o wznowienie postępowania (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018 r., V KO 6/18, LEX nr 2506138*). To zatem wnioskodawca winien wskazać na nowe fakty lub dowody, które cechuje element nowości w stosunku do stanu sprawy w momencie prawomocnie zakończonego postępowania, tj. dowód, z którym sąd nie zapoznał się w toku procesu i którego możliwość przeprowadzenia ujawni się po jego prawomocnym zakończeniu (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2010 r., III KO 66/09, OSNwSK 2010/1/1508*).

Odnosząc się w świetle powyższych zapatrywań prawnych do argumentacji wnioskodawcy należy zauważyć, że wskazywaniu przez niego świadkowie: K .L. oraz Ł. T. Ł . zeznawali już w sprawie, a do ich relacji procesowych odniósł się Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku (s. 17-18, k. 951-952, t. V). . Zeznania tych świadków nie wpisują się zatem w przesłankę *propter nova*. Warto zaznaczyć, że Ł.Ł., przesłuchiwany na rozprawie w dniu 11 grudnia 2017 r., przedłożył

wówczas Sądowi *meriti* jedno zdjęcie pokrzywdzonego (k. 694, t. IV), które zostało zaliczone w poczet materiału dowodowego (k. 862, t. V). Wnioskodawca nie załączył do wniosku o wznowienie nowych zdjęć, co w świetle powyższych realiów procesowych czyni argumentację K. C. co do dysponowania przez świadka Ł. innymi zdjęciami, które byłyby istotne dla sprawy, jawi się jako zupełnie gołosłowne.

Jeśli zaś chodzi o dowód z przesłuchania ostatniego ze wskazywanych świadków, to treść uzasadnienia wniosku skazanego, nie pozwala stwierdzić o jaką osobę chodzi. Raz bowiem skazany pisze: „J. Z. ”, by następnym zdaniu wskazać na świadka: „A. Z. ” (k. 2 v akt SN). Już ta okoliczność, niezależnie od gołosłowności argumentacji wnioskodawcy, uprawnia do uznania wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny także i w tej części. Jedynie zatem na marginesie można zauważyć, że w zeznaniach Ł. Ł. pojawia się osoba A. G. Z. (k. 700 *in fine*, t. IV), którą być może wnioskodawca miał na myśli. Nawet jednak gdyby przyjąć, że chodzi o tę osobę, to w świetle powyższych realiów procesowych nie jest to nieznane Sądom orzekającym w sprawie źródło dowodowe. Poza tym Ł.Ł. wymienił ją jedynie jako adresata wiadomości nt. zdarzenia, które miał wysłać pokrzywdzony za pośrednictwem portalu „X.”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.